

Име, презиме, фамилия:	Даяна Мирославова Аджемова
Имейл:	f10werchety@abv.bg
Населено място:	Гр. Силистра
Училище:	ЕГ "Пейо Яворов"
Заглавие на тема:	<i>"Каза си, че трябва да измисли пътя, за да успее да се върне." (Албена Стамболова, "Това е както става")</i>

*** Започнете разработката си на 2-ра страница на документа.**

Ледено цвете

Беше студен декемврийски следобед, когато семейство Кралеви се върнаха от болницата. Навън имаше виелица. Вятърът безмилостно се разбиваше в стените, а клоните на дърветата дращеха прозорците на къщата. Небето бе тъжно и гледаше хората под него с някакво недоумение. Но вътре беше топло. Игривите пламъчета на камината обещаваха подслон и уют. Маргарита се приближи с бавни стъпки до огъня и се опита да сгрее вкочанените си ръце. Тя осъзнаваше, че може би не ѝ остава още много. Животът се изплъзваше от пръстите ѝ, малко по малко. „Но не още.“

Прислугата ѝ помогна да се настани в прозоречната ниша на стаята си. И на всеки въпрос, който получише, Маргарита отговаряше с безмълвие. Лицето ѝ, преди изпълнено с руменина, сега беше бяло като на мъртвец. Златната ѝ като есен коса се спускаше тъжно по раменете ѝ. Вече не можеше, а и не искаше да търпи „модерните“ прически, изисквани от потеклото ѝ. Не ѝ трябваша вече.

Късно вечерта тя все още стоеше на прозореца и гледаше с невиждащи очи навън. Беше се успокоило. Сега снежинките просто се сипеха от небето и изчезваха в реката от сняг под тях. „Колко кратък е животът им – помисли си Маргарита. – Като моя, като моя“.

Ирина и Максим минаха да проверят състоянието на дъщеря си, но не намериха нищо по-различно. Може би бяха очаквали, че изведнъж красивата ѝ усмивка ще се върне и тя просто ще им каже, че вече не е болна. Страшна болест обаче си беше тая. Жълтата гостенка. Гостенка, която никога не си тръгваше. И сега не беше по-различно.

Няколко седмици по-късно навън още валеше сняг. Маргарита все така седеше в прозоречната ниша, спуснала кадифените пердета, за да не я притеснява никой. Беше тихо. Тя отново бе вгълбена в снежинките, падащи навън. Ледени цветя бе нарисувал студът по прозорците. Красиви, но тъжни. „Като мен, като мен...“

Изведнъж познат звук наруши тишината. Някой чукаше долу по вратата. Но защо никой не отваряше? Маргарита слезе бавно по стъблите и отвори вратата.

– Ах, здравейте... – Млад мъж я гледаше учудено. И в този момент тя осъзна, че е по нощница и с пусната, несресана коса.

– Какво искате?

– Аз... дойдох да доставя млякото тази сутрин, госпожице. – Той ѝ подаде няколко стъклени бутилки и се усмихна. Беше красив. С тъмна коса и масленозелени големи очи. А усмивката му някак си вдъхна на Маргарита кураж. Не беше като другите усмивки, които получаваше, изпълнени със съжаление и тревога. Тази беше искрена, топла и сърдечна. Тя взе бутилките и му пожела приятен ден.

„Имаше нещо загадъчно в бледното лице на онова момиче“ – мислеше си Антон. Какво ли ѝ се беше случило. Защо беше толкова тъжна, като живееше в такава къща. Сигурно имаше всичко, което си пожелаеше. Беше любопитен. Искаше да я опознае. Нещо в него му казваше, че трябва. Вечерта започна да разпитва баща си кой живее в голямата къща на тяхната улица.

– Семейство Кралеви. Те са много уважавана фамилия, синко – беше му казал бащата. – Но въпреки това нещастieto не ги пропусна. Дъщеря им, Маргарита май че беше... болна е от туберкулоза. Горкото момиче.

На другата сутрин снегът все така се сипеше, а снежната покривка бе висока поне един метър. Хората все чистеха и чистеха сняг. Този път Маргарита се заслушваше и чакаше да се почука на вратата.

Вече минаваше обяд, когато тя реши, че е постъпила глупаво, и взе една книга от рафта. Но само за да се върне на прозореца минута по-късно, когато чу познатия звук. Изглежда, прислугата го бе поканила вътре, тъй като навън положението се бе влошило. Колко глупава беше. Защо не го бе поканила и тя. Изобщо не се беше сетила за това. Сигурно я мислеше за луда. Такива мисли я тревожеха, когато някой почука на вратата на стаята ѝ. Нежната му усмивка заслепи лицето ѝ. Сякаш светът се завъртя пред нея. И припадна. Антон успя да я хване и я сложи на леглото.

Докторът си тръгна. Зачервените очи на Маргарита оглеждаха стаята. Дали беше сънувала? Какво се беше случило? Изведнъж нещо прикова погледа ѝ. На резбованата масичка за кафе имаше бележка. Болеше я главата и при всяка крачка все повече ѝ се виеше свят, но продължи. Успя да стигне до масичката и взе бележката. Датата на нея обаче я смути. Беше написана преди седмица. Та нима беше спала цяла седмица? Тази мисъл силно я уплаши. Притисна бележката до себе си и се върна в леглото.

Антон отново дойде на другата сутрин. Навън все така валеше сняг. Сега този сняг се стори много досаден на Маргарита. Искаше ѝ се да може да излезе навън и да се разходи боса по тревата, да усети росата под краката си, да бъде пролет. Твърде дълго беше зима. Твърде дълго.

С мъка стана от леглото и набързо написа писмо. Облече се и заслиза бавно по стълбите. Опитваше се да изглежда изненадана, когато го види. Но той не беше там. Отвори вратата, ала навън имаше само сняг, докдето ти стигат очите. На земята обаче имаше роза. Бяла заскрежена роза. Зимна роза бе това. До нея лежеше писмо. Маргарита седна на най-близкия фотьойл и го прочете. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще изскочи от гърдите ѝ. Написа му ново писмо и на другата сутрин го остави пред вратата.

Така минаха седмици, в които тайно си оставяха писма пред вратата. Снегът бе започнал да се топи. Скоро щеше да е пролет. Пролет беше и за Маргарита. Руменината по бузите ѝ се бе върнала. Тя се усмихваше и говореше с всеки, който дойдеше при нея. Родителите ѝ си мислеха, че вече е оздравяла, че се е случило чудо. Единствена тя знаеше, че нейната гостенка си е все още тук. Просто ѝ беше дала малко време, за да зарадва за последно близките си.

Късно вечерта в края на февруари Маргарита отново чакаше всички да си легнат, за да измие червенината от лицето си. Ружът бе успял да заблуди всички. Но тя знаеше. Знаеше, че едва ли ще дочака пролетта, че едва ли ще успее да се разходи още веднъж по тревата... Малко камъче, ударило се в прозореца, я накара да се обърне. Маргарита отвори големия прозорец и го видя. Затича се бързо по стълбите надолу, колкото и голямо усилие да ѝ костваше това.

Антон я чакаше навън. Подаде ѝ мъничко бяло кокиче – първото пролетно цвете. Най-накрая тя можеше да се сгуши в прегръдката му, да му каже всичко, което бе искала, а не можеше да напише в писмо. Под босите ѝ крака имаше мокра зелена трева. Пееха птички. Слънцето всеки момент щеше да изгрее. Вече не я болеше. Чувстваше се, все едно лети.

На сутринта намериха Маргарита в леглото ѝ. Бяло и студено бе лицето ѝ. Като зимна роза. Усмихваше се с бледосини вкочанявали устни. Толкова красива. А душата ѝ, все още топла, излезе през прозореца и се сля с вятъра. Знаеше, че трябва да измисли пътя, за да се върне обратно.